

Ο ηγούμενος της Ξηροποτάμου ζήτησε από τον Πατριάρχη να

σταματήσει τις
συμπροσευχές με τους
Παπικούς

Τῆ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητι

Τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ

Κυρίῳ Κω

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΩι

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου
Καθηγουμένου τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει
Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου
Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰωσήφ
Ἱερὰ Μονὴ Ξηροποτάμου,
8/21-8-2008

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Διακατεχόμενοι ὑπὸ αισθημάτων
χαρᾶς, υἱικοῦ σεβασμοῦ καὶ
ἐγκαρδίου εὐχαριστίας, διότι διὰ
πρώτην φορὰν ὡς Οἰκουμενικὸς

Πατριάρχης τιμᾶτε δι' ἐπισκέψεως τὴν ταπεινὴν Ἀδελφότητα ἡμῶν, ὑποδεχόμεθα Ὑμᾶς μετὰ συγκινήσεως εἰς τὰ ἱερὰ σκηνώματα τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Τεσσαράκοντα τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομαρτύρων καὶ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Χαρᾶ οὖν χαίρομεν καὶ ἀγαλλιᾶσαι ἀγαλλιῶμεν, διότι ὀρῶμεν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν τὸν Πατριάρχην καὶ Ποιμενάρχην ἡμῶν, καὶ ἐν αὐτῷ σύμπασαν τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν σεπτὴν ταύτην κιβωτὸν τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατερικῶν παραδόσεων, τὸ κλεινὸν κέντρον τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἔδραν τῆς οἰκουμενικότητος, τὸν τηλαυγῆ φάρον τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, πρὸς τὸν ὅποιον ἡ Ἀθωικὴ αὕτη Ἀκρόπολις τοῦ Μοναχισμοῦ εἶχεν ἀνέκαθεν καὶ ἔχει πάντοτε τὰ βλέμματα στραμμένα.

«Ὅσοι γὰρ Θεοῦ εἰσιν καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗτοι μετὰ τοῦ ἐπισκόπου εἰσίν»^[1], λέγει πρὸς τοὺς Φιλαδελφεῖς ὁ Θεοφόρος τῆς Ἀντιοχείας Ἰγνάτιος. Καὶ πρὸς τοὺς Σμυρναίους «Πάντες τῷ ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ Πατρί... Ὅπου ἂν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω· ὡσπερ ὅπου ἂν ᾗ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία»^[2].

Συγκινούμεθα λοιπὸν ἀναλογιζόμενοι ὅτι εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀρχιερωσύνης Σας συγκαταβαίνει πρὸς ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν Ἀρχιερέων καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οὕτω πῶς ἀτενίζοντες εἰς τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα, ὑποκλινόμενοι εὐλαβῶς, ἀσπαζόμεθα τὴν πλήρη εὐλογίας δεξιάν Σας.

Ὅμως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐπισκόπου ἡμῶν τοῦ καὶ πρωτοθρόνου τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἡμεῖς οἱ ξενιτεύοντες ἐκ τοῦ κόσμου μοναχοὶ ὑποδεχόμεθα εὐαγγελικῶς καὶ τὰ πρόσωπα πάντων τῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν, τῶν ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων.

Ὄντως δροσερώτερος καὶ εὐκρατώτερος σήμερον, Παναγιώτατε, ὁ ἀὴρ τοῦ ἱεροῦ Ἄθωνος ἀποπνέων εἰς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν τοῦλάχιστον τὴν ἀπόκοσμον εὐωδίαν του. Εὐωδίαν ἢ ὁποῖα κατέρχεται ἀπὸ τὰ ὑπερκόσμια ἐκεῖνα σκηνώματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναπαύονται εὐφραϊνόμενοι, οἱ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενοι Θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν· οἱ Παῦλοι, οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Νήφωνες, οἱ λοιποὶ Ἁγιορεῖται Ὅσιοι, Μάρτυρες καὶ Ὁμολογηταί.

Διότι τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν ἔχει ἄλλο τι τιμαλφέστερον νὰ προτείνῃ εἰς τοὺς προσκυνητὰς του, παρὰ τὸ ἀμόλυντον Κειμήλιον τῆς Παρθενίας, τὴν Ὑπερευλογημένην Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τὴν πάνσεπτον Κοίμησιν προσεχῶς θὰ ἐορτάσῃ, καὶ τοὺς Ὅσιους καὶ Θεοφόρους Πατέρας του, ὡς τὸν Διονυσιάτην Πατέρα ἡμῶν Νήφωνα Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὁποίου τὴν λαμπρὰν μνήμην ἤλθετε ἐδῶ νὰ ἐορτάσετε πρεπόντως.

Ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς δὲν δύναται νὰ ἐπιβιώσῃ καὶ νὰ μεταλαμπαδευθῇ εἰς ἐπομένας γενεάς, ἄνευ θεμελιώσεως καὶ ἀναφορᾶς του εἰς τὸ παράδειγμα καὶ τὰς διδαχὰς αὐτῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων· τῶν Ἀσκητῶν, τῶν Νηπτικῶν, τῶν Θεολόγων, τῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας.

Τούτων τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ ἐσταυρωμένος βίος, ἢ ἀκραιφνὴς πίστις, αἱ εὐαγγελικαὶ διδαχαί, αὐτὰ «*ῥώδηγῃσαν καὶ ἡγαγον*» ἡμᾶς τοὺς συγχρόνους μοναχοὺς «*εἰς Ὅρος Ἅγιον τοῦ Θεοῦ*»^[3]. Αὐτὰ πιστεύομεν, αὐτὰ μελετῶμεν καὶ αὐτὰ ἀγωνιζόμεθα καθημερινῶς νὰ κρατῶμεν καὶ νὰ διδάσκωμεν· ἀναξίως μὲν καὶ ἀτελῶς διὰ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν, ἀνοθεύτως δὲ καὶ ἀνελιπῶς διὰ τοὺς ἐπερχομένους, οὕτως ὥστε νὰ μὴ κληθῶμεν ὑπὸ τοῦ Κυρίου «*ἐλάχιστοι ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν*».^[4]

Εἴθε εὐχαῖς ἀγίαις τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἢ μοναχικῆ μαρτυρίας τῆς πίστεώς μας αὐτῆς νὰ μὴ κολοβώνεται καὶ νοθεύεται ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας καὶ ἁμαρτίας μας· διότι «*πᾶν ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστίν*», ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος^[5].

Ἐνταῦθα, Παναγιώτατε, ἐπιτρέψατε εἰς ἡμᾶς τὰ τέκνα σας, ὡς υἱικὴν παρρησίαν πρὸς Ὑμᾶς κεκτημένους, νὰ ἀναφερθῶμεν καὶ εἰς δύο θέματα τὰ ὁποῖα συνέχουν τὰς καρδίας μας καὶ σκανδαλίζουν τὰς μοναχικὰς συνειδήσεις μας, ἀλλὰ καὶ τὰς συνειδήσεις πάρα πολλῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς πλησιάζουν.

+ Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ συνεχιζομένη παρὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος δι' ἐπισήμων λόγων καὶ συμπροσευχῶν ἐπ' ἐκκλησίας καὶ τηλοψίας ἀναγνώρισις τῶν ἐκ-

προσώπων τοῦ ἐντελῶς ἐκκοσμικευμένου πλέον καὶ μὴ διορθουμένου συγχρόνου Παπισμοῦ.

+ Τὸ δεύτερον εἶναι ἡ ἀχρήστευσις τῆς θεολογικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς μαρτυρίας τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῆς πλήρους συμμετοχῆς ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου σιωπηρᾶς ἀποδοχῆς τῆς προτεσταντικῆς ἐκκλησιολογίας, ἡ ὁποία διέπει τὴν δομὴν καὶ λειτουργίαν τούτου τοῦ Παμπροτεσταντικοῦ ὀργανισμοῦ.

Παναγιώτατε, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου παρακαλοῦμεν Ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀνάξιοι «Μηδὲν νόθον δόγμα τῷ τῆς ἀγάπης προσχήματι παραδέχεσθε»^[6]. Ὡς προσφάτως^[7], ἀλλὰ καὶ παλαιότερον^[8], τὸ Ἅγιον Ὅρος σᾶς ὠμολόγησεν καὶ διεβεβαίωσεν, καὶ ἡμεῖς οἱ ἐλάχιστοι Ξηροποταμηνοὶ μοναχοὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τοῦ συμμεριζομένου τὰς ἀνησυχίας μας «μένομεν πιστοὶ εἰς τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐξ ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἕτεροδόξους, οἱ ὅποιοι οὐσιαστικῶς βοηθοῦνται, ὅταν οἱ Ὁρθόδοξοι διὰ συνεποῦς Ὁρθόδοξον στάσεως τοὺς ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀσθενείας των καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας των»^[9]. Παρακαλοῦμεν δὲ ἐμπόνως καὶ εὐλαβῶς ὅπως εἰς τὸ ἐξῆς «ὁ θεολογικὸς διάλογος οὐδόλως συνοδεύηται ἀπὸ συμπροσευχᾶς, συμμετοχᾶς εἰς τὰς λειτουργικὰς καὶ λατρευτικὰς συνάξεις ἑκατέρων καὶ λοιπὰς ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι ἐνδέχεται νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέχεται τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς πλήρη Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Πάπαν ὡς κανονικὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης. Τοιαῦται ἐνέργειαι παραπλανοῦν καὶ τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα καὶ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς, δίδοντες εἰς αὐτοὺς τὴν ἐσφαλμένην ἐντύπωσιν περὶ τοῦ τί φρονεῖ περὶ αὐτῶν ἡ Ὁρθοδοξία...»^[10].

Ἐπειδὴ δὲ δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἔχομεν «τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως» μετὰ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, «κατὰ τὸ γεγραμμένον, ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα»^[11], οὕτω «καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν»^[12].

«Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη»^[13].

Ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ πατρικῇ ἀγάπῃ συγχωρήσατε εἰς ἡμᾶς τὴν ὁμολογιακὴν ταύτην παρέκβασιν καὶ ἐμβλέψατε εἰς τὰ πρόσωπα τῆς ταπεινῆς ἡμῶν ἀδελφότητος, τὰ ὁποῖα ἀτενίζουσιν εἰς Ὑμᾶς μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ.

Δεχθῆτε δὲ ἐκ μέρους πάντων ἡμῶν, ὡς ἀπλοῦν ἐνθύμιον τῆς ἐνταῦθα ἐπισκέψεώς Σας, ἐν ἀγιορειτικὸν ξυλόγλυπτον ἐγκόλπιον, ἀπεικονίζον τὴν Πλατυτέραν καὶ πέριξ Αὐτῆς τὴν Οὐράνιον Μυσταγωγίαν κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ περιφήμου Ξηροποταμηνοῦ παναγιαρίου τοῦ ἸΔ' αἰῶνος, τοῦ γνωστοῦ Παντζεχρίου. Εἶθε αἱ ἡπλωμένοι πρὸς Κύριον χεῖρες ταύτης τῆς Πλατυτέρας τῶν Οὐρανῶν Θεοτόκου, ὁμοῦ μετὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν Παύλου τοῦ Ξηροποταμηνοῦ καὶ Νήφωνος τοῦ Διονυσιάτου, σκέπουν τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα μετὰ τῆς συνοδείας Αὐτῆς κατὰ τὴν ἐνταῦθα παραμονὴν Σας, ἀλλὰ καὶ ἔσαεί.

Ὡς εὖ παρέστητε!

[1] Πρὸς Φιλαδελφεῖς ΙΙΙ, 2. ΒΕΠ, τόμος 2ος, σελ. 277, στίχος 26.

[2] Πρὸς Σμυρναίους VIII, 1-2. ΒΕΠ, τόμος 2ος, σελ. 281, στίχοι 18-24.

[3] πρβλ. Ψαλμ. μβ' 3

[4] πρβλ. Ματθ. ε' 19

[5] Ρωμ. ιδ' 23

[6] Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολήν. Ὁμιλία Β', PG 62,191, στίχοι 6-7.

[7] Ἀνακοίνωσις Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους Ἄθω (διὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν τύπον), ἀρ. πρωτ. Φ.2/7/2310, 17/30-12-2006

[8] Ἀνακοίνωσις Ἱερᾶς Ἐκτάκτου Διπλῆς Συνάξεως τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω «Περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν», 9/22-4-1980.

[9] πρβλ. ἔνθ. ἄνωτ.

[10] πρβλ. ἔνθ. ἄνωτ.

[11] Ψαλμ. ριε' 1

[12] πρβλ. Β' Κορ. δ' 13

[13] Α' Κορ ιγ' 13